

нея. Помагамъ и азъ и я отмѣнямъ въ много работи: и на пазаръ ходя, и у бакалина, — и вредъ. И защо да не ходя? Нѣма да ми се изяде отъ рѣцѣтъ и краката я? Ямъ имъ хлѣба, дѣто се вика. Исахъ миналото лѣто да дойда у Бойково, да заобиколя роднини и имотъ и приятели. Снахата ми рече: „Тате, не те пушамъ: тамъ ще останешъ, много мѣчно ще ми е за тебе!“ ... Не сега само прѣдъ тебъ, Генко, ами и вредъ и прѣдъ всѣкого се хваля, защото си е тѣй. Не мога да си изкривя душата. Съ какво друго ще се отплатя на сина и на булката? Моля Бога само да ми продължи днитѣ, да имъ помагамъ, догдѣ имъ отхвъркне челядѣта! На заемъ е, Генко, всичко. Азъ го разбирамъ много добрѣ: какво ѣ съмъ? свекъръ! ... Ама, нѣ, тачи ме като сжщъ баща. Човѣщина! ... Днеска си, утрѣ те нѣма! Съ какво ще се запомни човѣкъ на тоя свѣтъ? Нали съ доброто? Каква полза отъ лошото? ... Кога се каратъ двѣ страни, и двѣтъ губятъ, и двѣтъ сж за аджадисване. Когато се чука желѣзото о камѣка, и то се дращъ, и камѣкътъ се рони ... Пакъ еднажъ да не трѣгне на криво, зарѣжи го вече! ... Пукне ли се стѣклото, рѣзката все по-голѣма става отъ день на день и отъ най-малкото нѣщо ... Иди я тогава лѣпи де! Може ли? Тогава, за какво сж тия мѣки, за какво се е родилъ човѣкъ на тоя свѣтъ, па колко ще живѣе? ... Тогава таквазъ къща — запали я! ... Тия работи азъ ги тѣй разбирамъ, пакъ кой знае?! ...

— Сладкиятъ залькъ, кажи — добави дѣдо Генко — и сладката лакардия! ... Туй то! ... Тамъ и Господъ берекетъ дава. Него го казватъ: „Кога има миръ и любовъ, залька въ пепель да топишъ, вмѣсто въ солъ, пакъ ѣ сладко!“ ...

— Е, ами ти съ какво ще ми се похвалишъ тукъ? Какъ е Григоръ?

— Добрѣ е! Припка нагорѣ-надолѣ. Всичко хубаво далъ Господъ, Кольо!

— Дай Боже, дай Боже! ... Григора често виждамъ. Добъръ човѣкъ и разговоренъ. Голѣмъ чиновникъ, ама хичъ се не гордѣе като много други. Дѣто ме срѣщне на улицата и всрѣдъ хора, спре се и ми извика: